

Santa insatisfacció

Romà Casanova, bisbe de Vic

Estar insatisfet no sempre és bo, no dona pau. Ara bé, quan dic «santa insatisfacció» em refereixo a aquell neguit que ha de néixer en el cor de tot cristià en veure com tantíssimes persones són lluny de la fe cristiana, perquè no coneixen Crist i, per tant, no poden creure en ell ni estimar-lo. Aquesta santa insatisfacció té com a arrel la caritat. Sabem que estimar significa voler el bé de l'altre. I els cristians sabem que el màxim bé que tenim, com a regal de Déu, és la fe en Jesucrist, en el qual coneixem el Pare i rebem el do de l'Esperit Sant. La caritat primera, doncs, respecte a tothom és ajudar-los a trobar-se amb Jesús.

Sense caure en el pessimisme, cal cercar nous camins per a l'anunci evangèlic en una terra que va esdevenint pagana

El *Sínode per l'esperança* que hem celebrat ens aporta, amb la força del treball que s'hi va realitzar, una clara invitació a ser reconèixer la nostra identitat de creients i a esforçar-nos per ser creïbles, per sentir-nos membres d'una Església que «té com a objectiu eixamplar encara més el Regne de Déu» (LG, 9), essent, doncs, més evangelitzadors. La qual cosa equival a l'expressió de Francesc, papa, «ser una Església en sortida». I això s'ho ha de dir cada cristià, cada associació o comunitat, cada parròquia. Ens ho hem de recordar els uns als altres: som en territori de missió. Però ser lloc de missió no significa pas cap derrota, sinó tot al contrari: tenim un camp molt gran per a treballar-hi com a evangelitzadors.

La santa insatisfacció no ens ha de fer caure, doncs, en el pessimisme, sinó que ens ha d'abocar a cercar nous camins per a l'anunci evangèlic en una terra que va esdevenint pa-

gana, sense Déu. Molts infants, joves i adults, actualment, no han escoltat res de la fe cristiana. I per això mateix són capaços de meravellar-se si senten la novetat de l'amor de Déu. Hem de cercar com apropar-nos a les persones que cerquen un sentit a la seva vida, com a reacció a la buidor d'una societat tancada al misteri diví. Un decret sinodal ens diu: «Que les eines de primer anunci es presentin i promoguin, amb discerniment, perquè sigui un ajut a les parròquies i arxiprestats en la seva missió» (76).

No podem quedar-nos quiets després de sentir la santa insatisfacció, ens hem de moure. Tant de bo que en cada parròquia o arxiprestat hi hagués un equip d'evangelització, de persones amb desig missioner! En un àmbit de comunió es va dir aquesta expressió dels escoltes: «Quan el cap corre, la tropa camina; quan el cap camina, la tropa reposa, i quan el cap reposa, la tropa no hi és.» Déu faci que la santa insatisfacció ens doni impuls per a llançar-nos a l'aventura missionera.

